

Els Lemmens

Rik Nuyts

Beekestraat 24

Als je even blijft stilstaan bij '50 jaar samen' ben je verrast welke weg men heeft afgelegd. Een weg van goede bedoelingen, van verrassingen en toevalligheden, van gezondheid en ziekte, van genegenheid met familie, collega's en vrienden. De ene dag gleed in de andere en het ene moment volgde het andere op. Dat kabbelend leven is moeilijk onder woorden te brengen zonder het aan enkele kapstokken op te hangen.

Els is afkomstig uit Lommel en de vierde van zes kinderen. Haar vader was smid en hoefsmid en daardoor kregen al zijn kinderen de roepnaam van hem mee '... van Smed Lemmens'. Haar vader was geboren in Borkel en Schaft, vlak over de grens en had de Nederlandse nationaliteit. Hij was een man met creativiteit in zijn werk, gulheid in het verenigingsleven, maar vooral de verteller, de zanger en de speelvogel voor zijn zes kinderen.

De moeder van Els was naaister, die vooral voor gezin en familie naaide, breide en het huishouden deed. Ze was een zeer godvruchtige vrouw die nog op hoge leeftijd elke dag naar de vroegmis ging en met een rozenhoedje de dag afsloot.

Rik zag in 1934 het levenslicht in Kwaadmechelen, een lieflijk dorpje in de neus van Limburg. Maar in 1974 moest het fusioneren met Oostham en kreeg het dorp de weinig zeggende en onnatuurlijke naam van 'Ham' mee. Het is eigenlijk nooit goed gekomen tussen die twee samengevoegde gemeenten.

Zijn vader en ook zijn drie nonkels waren voorbestemd om in de koolmijn te gaan werken, meteen na hun lagere school. Als veertienjarige stonden ze in de mijn achter een 'ouvrier' om de kolen met een reuzentroffel op de schudband te scheppen. Gelukkig had de koolstof geen echte vat op hun longen en zijn ze allen oud mogen worden.

Zijn moeder was achtereenvolgens cafébazin, winkelierster, kweekster van vethaantjes en vooral een gezellige vrouw met heel blonde haren.

De Tweede Wereldoorlog liep door de kinderjaren van Els en Rik, maar ze waren nog te klein om te beseffen wat rond hen gaande was. Integendeel, ze hebben in die tijd mooie jaren in de lagere school beleefd: samen met buurmeisjes of -jongens in dezelfde klas, na de schooltijd geen of zelden huiswerk, steeds maar buiten spelen met de kinderen uit de buurt in zon, wind en regen. Onbezorgd, want ze moesten alleen maar zorgen dat ze voor het donker thuis waren. Geen ongeruste ouders en grootouders, geen GSM, niet gebonden aan televisie en videospelletjes. Nee, alleen maar de vrije natuur.

Els en Rik komen nog elk jaar in hun dorp samen met de plechtige communicanten van hun jaar.

Na hun lagere school en enkele jaren middelbaar volgde voor beiden de normaalschool: Els in Heverlee en Rik in Maasmechelen, toen nog Mechelen-aan-de-Maas genoemd. Als men een volgzaam meisje of jongen was, beleefde je op het internaat een rustige tijd van leren, spelen en slapen, hoewel

het verlangen naar thuis en naar de volgende vakantie groter werd naarmate het verlof na zes weken naderde.

Rik was normaal niet voorbestemd om verder te studeren. Al zijn neven gingen op jonge leeftijd met hun vader mee naar de koolmijn.

Maar zijn onderwijzer van het zesde leerjaar, Raf Gevers, zag zijn ouders elke zondag na de hoogmis

“Zeg Jef, je gaat uw zoon toch verder laten studeren?!”

En enkele weken later: “Zeg Jef, heb je hem al ingeschreven?”

Dat ging zo maar verder tot dat de vader van Rik niets anders meer durfde dan hem naar het college van Beringen te sturen en later naar de normaalschool te Mechelen-aan-de-Maas. Misschien ook wel dat zijn ouders die een café hadden, dachten dat een aankomende knaap beter niet in een cafémilieu thuishoorde.

Maar die verplaatsing met het openbaar vervoer naar de normaalschool in de Maaskant, dat werd een calvarietocht met vele staties. Te voet met de koffer, waarin alles inzat voor zes weken internaat, naar het station van Oostham, dan met de trein naar Diest, overstappen en naar Hasselt, een klein uur wachten voor de trein naar Lanaken en ten slotte met de tram naar Mechelen-aan-de-Maas. Die rit die recht door Limburg ging, duurde toen met het openbaar vervoer wel drie à vier uur. Als zijn vader hem op een zondag kwam bezoeken, vertrok hij 's morgens om 9 uur en pas 's avonds laat was hij terug voor een verblijf van een uurtje bezoek.

Toen Rik in 1953 werd opgeroepen voor de legerdienst, was dat nog voor eenentwintig maanden, maar die werden tijdens zijn dienst gelukkig teruggebracht op anderhalf jaar.

Na zijn legerdienst werd hij onderwijzer aan wat toen nog de Voorbereidende Afdeling van het Sint-Jan Berchmanscollege heette.

Els werd onderwijzeres aan de lagere school van Kerkhoven, Lommel. Het werden vruchtbare jaren: Els eindigde als taaklerares in Kerkhoven en Rik als schoolhoofd. Nu genieten ze van een 'wilverdiende rust', zoals dat zo mooi wordt gezegd.

Toen ze de datum van hun gouden bruiloft in het wijkblaadje zagen staan, fronsten ze hun voorhoofd. 4 augustus? Nee, hun leven lang hebben ze hun trouwdag een dag later gevierd, op 5 augustus.

O ja, nu herinnerden ze het zich nog. Op 4 augustus waren ze vlug het gemeentehuis binnengelopen om de officiële formulieren te ondertekenen, maar de dag erna was hun grote dag met het kerkelijk huwelijk en het feest.

Ze hebben twee jongens: Paul en Gert, die intussen al een tijdje getrouwd zijn met Ria en Annick en daarmee hebben ze vijf kleinkinderen, nu nog tussen de vier en de elf jaar en die in de kleuter- en de lagere school zitten. In een woord is dat een zalige tijd, alleen maar jammer dat de bengels de lagere school zo vlug zullen ontgroeid zijn.

Els en Rik hebben hun leven lang veel gewandeld met familie en vrienden: hun voetafdrukken staan nog in vele zijvalleien van de Rhône in Zwitserland, de Hoge Venen hebben ze plat gelopen en nu nog wandelen en fietsen ze samen de uitgetekende routes in de streek.

Rik hoort al een tiental jaar bij een groepje van collega's en vrienden, dat op maandagnamiddag de natuur gaat bekijken. Ze hebben al de Grote en Kleine Nete helemaal afgewandeld, de Dommel, de Kempense kanalen, de voogdijgrenzen en de vele GR-paden.

Els heeft in de Molse academie bloemschikken gevolgd en dat klasje heeft sindsdien stand gehouden. Na de cursus kwamen ze jaren lang elke maand samen om een bloemstuk samen te stellen.

Het groepje, 'De Egelantier' hadden ze als koosnaam gekozen, heeft vele keren meegedaan aan 'Groen en Bloem' tijdens de opendeurdagen van het Sint-Lutgardisinstituut. Nu nog komt het groepje geregeld samen om te wandelen en te fietsen.

En Rik? Veertig jaar geleden klopten Louis Lodewijckx en Benoit Vranckx bij hem aan met de vraag of hij niet mee aan de kar wou trekken bij de oprichting van het wijkcomité van Ginderbroek. Ze hadden namelijk nog een secretaris nodig en ze dachten dat een meester daar een geknipt figuur voor was. Rik woonde pas enkele jaren in de Beekstraat, maar omdat hij in zijn geboortedorp al actief betrokken was bij de

jeugdbeweging K.S.A. en bij de fanfare Sint-Lambertus, zag hij het wel zitten in zijn nieuwe wijk.

Het begon al met een fantastische startvergadering in juni 1969. Niet minder dan twintig medewerkers boden zich aan om straatafgevaardigde te worden. De trein vertrok meteen met een hoop activiteiten: de eerste Sinterklaasomwegang, het feest van de derde leeftijd zoals toen de senioren heetten, de eerste wijkreis naar Oteppe, de Ginderbroekse dag, de papieracties en zo meer. Die vele wijkactiviteiten brachten voldoende stof aan om een wijkblaadje uit te geven. Ook de interviews van de gouden en diamanten jubilarissen werden in de wijk verspreid. Met al die verhalen en vertellingen groeide ook langzaam de brochurereeks Zo leefde Ginderbroek.

Na meer dan veertig jaar heeft Rik zich de laatste jaren terug getrokken uit de praktische wijkwerking. Alleen nog het wijkblaadje blijft hij nog samenstellen tot er een opvolger wordt gevonden.

Het heeft hem deugd gedaan dat in de werkgroep Kunstig Ginderbroek en bij Zo leefde Ginderbroek telkens een jongere medewerker zijn taak heeft overgenomen.

Als getransplanteerde zijn Rik en Els lid van die zelfhulpgroep en zijn ze erg betrokken bij de actie van: 'Zeg ja tegen donatie!'

Wanneer een persoon zijn wil niet uitdrukkelijk heeft gemaakt in geval van mogelijke donatie, zal de arts toch nog steeds het donorschap melden aan de naaste familie. De nabestaanden kunnen eventueel verzet aantekenen tegen het voorstel. Daarom is het zo belangrijk dat iedereen weet dat die vraag ooit kan gesteld worden, en dat men dan met een positief antwoord enkele levens kan redden. Vandaar de leuze: Zeg ja tegen donatie! Orgaandonatie is een van de mooiste gebaren van solidariteit omdat het de dood overstijgt.

Het is druk als de vijf kleinkinderen bij bomma op bezoek zijn.

Goud

Met zeventien had men nog dromen
(aldus het Duitse lied)
en groeien de bomen in de hemel der liefde.

Na vijftig jaar huwelijk en dromen,
zijn de bomen groot geworden.
Zij staan pal wat er ook mag komen.

Wat zo'n levensboom al biedt:
bescherming voor geliefden en geborgenheid.

Al wat er eens ons grieve,
blijkt in dit liefdesnest tot detail verworden.
De liefde eens klein begonnen,
heeft alle stormen overwonnen.

Na vijftig jaar is de jeugd pas angebroken,
het liefdesvuur net aangestoken
als oude wijn, belegen,
niet meer zo verlegen.

Els nog immer hups en zo charmant,
kijkt reeds vooruit naar diamant.
Daarom Rik, begin maar te sparen
en centjes te vergaren.

Proficiat!

Gabriëls Jos